

Chương 30

“Nói xấu sau lưng người khác không phải là người tốt”, Vụ Đản Đản hẳn nhiên không nắm bắt được trọng tâm.

“Không phải chị nói cái đó, chị đang nói về hành vi của em. Nếu em muốn đồ chơi thì có thể nói với bố mẹ.” Vụ Mang Mang nói, “Tại sao cứ phải nói dối để đòi người lạ?”

“Mẹ không mua cho em đâu”, Vụ Đản Đản cúi đầu, thực ra nó cũng biết như thế là không đúng nên ngay cả giọng cũng lí nhí nhỏ dần, “Nhưng em muốn có.”

“Mẹ không mua cho em thì chắc chắn là có lý của mẹ, mô hình xe này quá đắt, mẹ sợ em không biết giữ gìn.” Vụ Mang Mang nói.

Vụ Đản Đản ôm chặt xe, “Nhưng em sẽ yêu quý giữ gìn nó mà.”

Vụ Mang Mang hoàn toàn mất kiên nhẫn, chủ yếu là cảm thấy cô không tài nào thuyết phục em trai được nên đành miễn cưỡng nói: “Tóm lại em làm thế là không đúng, không được tùy tiện đòi người khác.”

Vụ Đản Đản nói: “Em biết, nhưng em vẫn muốn có!”

Vụ Mang Mang đau đầu kéo đuôi tóc của mình, sau này cô quyết sẽ không có con.

Vụ Mang Mang quyết định hỏi ở góc độ khác, “Thế làm sao em biết chú Lộ sẽ mua cho em?”

“Vì trong tay chú ấy đã có một cái.” Vụ Đản Đản đáp.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ mới hiểu ý Vụ Đản Đản nói Lộ Tùy rất có tiền, mua được một cái thì sẽ có tiền mua cái thứ hai.

Hướng hồ Vụ Đản Đản lớn lên cạnh bà Liễu, đã sớm học cách nhìn người qua quần áo rồi.

“Nhưng dù chú ấy có nhiều tiền cũng chưa chắc sẽ mua cho em mà, chú ấy đâu là gì của em.” Vụ Mang Mang nói.

“Em cũng chỉ thử thôi mà”, Vụ Đản Đản đáp, “Mô hình xe của Miểu Miểu cũng được mua y hệt, có một chú muốn theo đuôi mẹ bạn ấy, nên tặng mô hình

xe kiểu này cho bạn ấy, là Miểu Miểu nó em biết chỉ mua được ở chỗ này, là bản giới hạn đó vài hôm nữa chắc chắn sẽ không còn đâu.

“Thực ra hôm nay em cũng phải lấy hết can đảm đó”, Vụ Đản Đản bất lực bổ sung một câu.

Giọng điệu nó khiến Vụ Mang Mang suýt thì cười phá lên.

“Chú kia đâu có muốn theo đuôi chị”, Vụ Mang Mang cốc đầu em trai.

“Em thấy cả hai chú đều không đeo nhẫn cưới, tất cả đều có thể mà”, Vụ Đản Đản nói.

Vụ Mang Mang xem như báỉ phục em trai hoàn toàn, cô bé Vụ Đản Đản lên, nói: “Đản Đản, dù sao đi nữa tùy tiện đòi quà người lạ là không đúng. Hôm nay em cầm mô hình xe của chú, ngày mai mẹ và bố bắt buộc phải mua món quà quý giá hơn trả lại cho người ta, em có biết không? Còn nữa, vì mô hình xe này mà em thật sự muốn bán cả chỉ của em đi sao?”

Vụ Đản Đản cúi đầu lằm bằm: “Em biết lỗi rồi.”

Vụ Mang Mang xoa đầu em trai, cũng biết không nên nói nữa, thực ra trong lòng bọn trẻ đều hiểu, có lúc bạn không trách chúng thì chúng sẽ càng tự trách mình, suy nghĩ tích cực hơn; còn nếu bạn cứ la mắng chúng thì không chừng sẽ kích thích tâm lý nổi loạn của chúng.

Vụ Mang Mang quyết định kết thúc vấn đề này, cứ để bà Liễu tự đau đầu thì hơn.

Cô dẫn Vụ Đản Đản đi chơi cuối tuần, cảm thấy chắc chắn mình đã sứt hơn hai ký.

Bà Liễu vừa về là Vụ Mang Mang đã vội vàng chuyển giao mối phiền phức lại, đương nhiên cũng thảo luận về tình hình giáo dục Vụ Đản Đản với bà.

“Bà Liễu à, con cảm thấy Vụ Đản Đản hình như trưởng thành quá sớm trong vấn đề nam nữ rồi. Ngay cả chuyện đàn ông thích nhìn ngực phụ nữ mà nó cũng biết nữa.” Vụ Mang Mang mách tội, “Hơn nữa phụ huynh bọn trẻ trong lớp nó chẳng có trách nhiệm gì cả, kiểu tạp chí playboy kia cũng không che giấu bọn trẻ, còn để con mình mang lên lớp xem.”

“Chuyện bé xé to.” Bà Liễu rất thản nhiên, bọn trẻ đều rất tò mò về giới tính, nếu sau này nó hỏi con thì con cứ trả lời nó bình thường, đừng lừa gạt nó, đó cũng là học tập thôi.”

“Không phải chứ? Nếu nó hỏi về chuyện đàn ông và phụ nữ làm tình thì lẽ nào con cũng phải nói cho nó biết?” Vụ Mang Mang sắc bén hỏi.

“Cái này thì không cần”, bà Liễu nhắc một chân lên, “Mẹ và bố con đã dùng ngôn ngữ học thuật nói nó biết rồi.”

Ngôn ngữ học thuật?

Vụ Mang Mang tỏ ra hiếu kỳ.

Hóa ra tình hình là có lần bà Liễu và sếp Vụ đang lăn lộn trên giường thì quên khóa cửa, bị bạn nhỏ Vụ Đản Đản bắt gặp.

Vụ Mang Mang tỏ ra đã học được, “Có phải là con nên nói với Vụ Đản Đản rằng, sở dĩ đàn ông thích nhìn ngực phụ nữ là vì ngực của phái yếu to, chúng to phái yếu có nhiều sữa để nuôi con cái. Phái mạnh khi tìm kiếm đối tượng thì sẽ có khuynh hướng nghiêng về chọn lựa phái yếu để có lợi cho việc di truyền gene của mình thành công, tỷ lệ sống sót của đời sau cao hơn.”

Bà Liễu lập tức cực lực tán dương, “Không tồi không tồi, cứ nói thế, để mẹ ghi nhớ, đọc thêm nhiều sách đúng là tốt, nếu sau này Đản Đản lại hỏi như thế thì mẹ sẽ hỏi con.”

Vụ Mang Mang toàn thân run lẩy bẩy rất ư là khoa trương.

Đến khi Vụ Mang Mang mách tội xong thì đến lượt bà Liễu hỏi, “Chẳng phải Lộ Tuy từng kiện con tội xúc phạm danh dự cậu ta sao? Sao lại tặng mô hình xe đất tiền cho Đản Đản?”

Bà Liễu đúng là nói trúng vào vấn đề.

Vụ Mang Mang thì không nghĩ nhiều, “Thì sau đó con và anh ta có gặp mặt mấy lần, con còn đi xin lỗi nữa.”

Bà Liễu nhìn Vụ Mang Mang, không ngờ cô lại chủ động đi nhận lỗi, cô chưa từng nói gì với bà.

“Quan hệ hai đứa hiện giờ rất tốt?” Dù sao Vụ Mang Mang cũng là đại mỹ nữ, bà Liễu cảm thấy con gái mình xứng đáng với đàn ông tốt trong thiên hạ, Lộ Tuy thích Vụ Mang Mang cũng là bình thường.

“Hừm, mẹ hiểu lầm rồi. Hình như anh ấy không mấy hứng thú với phụ nữ.” Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy gật gù, cái này bà cũng từng nghe nói.

“Thế tại sao cậu ta lại tặng quà cho Đản Đản?” Bà Liễu lại hỏi.

“Ôi trời chút tiền này đối với anh ta có là gì giống như Vụ Đản Đản mua que kem thôi. Mẹ không biết lúc đó nó kinh dị thế nào đâu, chạy tới gọi bố ơi, nói thẳng là bố ơi con cũng muốn mô hình xe. Lộ Tuyền là nhân vật lớn, làm sao không mua chứ?” Vụ Mang Mang nhắc đến là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Cũng đúng”, bà Liễu lại gật gù, “Nhưng món quà này chúng ta không thể không trả lại.”

Vụ Mang Mang “vâng” một tiếng.

“Con bảo tặng gì cho Lộ Tuyền thì thích hợp?” Liễu Nhạc Duy trung cầu ý kiến Vụ Mang Mang.

Tặng quà cho kiểu người như Lộ Tuyền đúng là khó xử chết đi được. Anh chẳng thiếu thứ gì, cũng gần như chẳng có hứng thú với thứ gì, nếu anh thích phụ nữ thì còn đỡ, bà Liễu chỉ cần tổ chức mấy hoạt động mai mối hay xem mắt gì đó thì thế nào chả làm được. Còn nếu thích đàn ông thực ra cũng dễ xử.

Vụ Mang Mang nghĩ ngợi, “Hình như anh ấy khá thích sưu tầm đồ cổ, đặc biệt là tranh chữ và đồ sứ Trung Quốc.”

Nhưng kiểu đồ cổ đó phải cả triệu tệ, hơn nữa cấp bậc triệu tệ cũng chưa hẳn là đồ tốt. Vụ Mang Mang đã từng biết đến bộ sưu tập của Lộ Tuyền.

Nhà họ Vụ cũng không có món tiền lớn như thế, hơn nữa vì một cái mô hình xe của trẻ con không tới nỗi phải tặng quà đáp lễ cả triệu bạc.

“Mẹ nhờ bố con đi tìm hiểu xem có gì thích hợp không.” Liễu Nhạc Duy nói.

Vụ Mang Mang trợn mắt, “Bà Liễu, không thế nào? Cái này cũng hơi quá rồi, anh ta chỉ tặng Vụ Đản Đản một chiếc xe mô hình thôi mà?”

Liễu Nhạc Duy lờm cô, “Con thì hiểu gì? Khó khăn lắm mới tìm ra cơ hội tặng quà cho Lộ Tuyền, cầu còn không được nữa là... Chuyện này con đừng quản.”

“Hai năm nay kinh tế không tốt, mẹ cứ nên tiết kiệm đi. Nịnh nọt anh ta không biết có bao nhiêu người, mẹ tặng đồ cổ chưa chắc anh ta đã thích.” Vụ Mang Mang nói thật lòng, con thấy chi bằng tặng thứ gì mà người thường khó mua được ấy.”

Liễu Nhạc Duy liếc nhìn Vụ Mang Mang, “Thế con có ý kiến gì hay?”

“Con quen một nghệ nhân chuyên chế tạo đồ uống trà, một năm chỉ cho ra một, hai bộ, không thua kém gì mấy món đồ cổ chỉ có cái là ông ta còn sống thôi.” Vụ Mang Mang cười toe toét, nói.

Liễu Nhạc Duy trừng mắt, Vụ Mang Mang vội nghiêm túc trở lại, “Một bộ chùng mấy chục vạn, điều hiếm có là không phải giá cả, mà nằm ở chỗ người xếp hàng mua siêu đông, đợi mấy năm cũng chưa chắc có được một bộ trà cụ do ông ấy làm ra, tuy con quen nhưng cũng không thân lắm, cậu chúng ta thân với ông ấy hơn.”

“Quyết định thế đi”, Liễu Nhạc Duy đập bàn, sau đó nhìn Vụ Mang Mang bằng ánh mắt vui vẻ kiêu “Nhà ta có con gái lớn”, “Con nói với cậu con chuyện này đi, đến lúc đó con tìm cơ hội tặng cho Lộ Tuyền.”

Vụ Mang Mang lập tức phản bác, “Liên quan gì đến con? Con không đi đâu, muốn đi thì mẹ đi đi, không thấy lần này con chưa đủ mất mặt sao?”

Liễu Nhạc Duy hận thép không thành gang, “Thì vì con và cậu ta khá thân quen còn gì? Rảnh rồi còn gặp được cậu ta mà?”

Vụ Mang Mang nói: “Con và anh ta cũng không thân, hôm qua chỉ là trùng hợp gặp nhau, anh ta đi mua quà sinh nhật cho cháu trai thôi.”

Nhắc đến cháu trai, chẳng phải là con trai Lộ Lâm sao?

Vụ Mang Mang lập tức giật mình, thực ra hôm qua cô cũng thấy Lộ Tuyền hơi hào phóng quá, nhất thời không nghĩ ra mục đích của anh, chắc không phải là có hứng thú với cô thật chứ?

Lần trước từ đảo của anh quay về, Vụ Mang Mang đã cho là thế, nhưng sau đó thái độ của Lộ Tuyền lại không giống.

Nên hôm qua cô cũng không suy nghĩ nhiều, lần này Vụ Mang Mang bỗng sực tỉnh, chắc không phải Lộ Tuyền giúp chị Lộ Lâm theo đuổi cô chứ?

Ôi trời, nếu thế thật thì toi rồi!

Nghĩ như thế nên Vụ Mang Mang càng không chịu đi, nếu không sau này bị bán cho Lộ Lâm mà cô có thể còn giúp đem tiền nữa kia.

Cũng không biết nếu đối tượng là Lộ Lâm thì sếp Vụ và bà Liễu liệu có quan tâm đến việc cô thay đổi xu hướng tình dục không nhỉ? Vụ Mang Mang tự giễu.

Hơn một tháng sau, bà Liễu đã chen chân mua được bộ đồ trà của nghệ nhân đó, nhưng khổ nỗi là không có cơ hội để đem tặng.

Đến khi Ninh Tranh và Thẩm Viện Tử đính hôn, bà Liễu mới có cơ hội gặp được Lộ Tuyền.

Đó là vì thông qua mối quan hệ giữa cô Thẩm Đình và bạn gái Tiêu Cố Cung là Thẩm Viện Lê, bà Liễu mới có được thiệp mời dự tiệc đính hôn của Ninh Tranh.

Nói ra thì lần trước sở dĩ bà Liễu có thể thần thông quảng đại sắp xếp cho Vụ Mang Mang và Thảm Đình xem mắt cũng là nhờ vào bà cô của anh ta, bà ấy là bạn chơi bài của bà Liễu.

Nếu bà Liễu muốn thì tuyệt đối có thể làm, quan hệ bạn bè của bà với bà cô Thảm Kính Mi của Thảm Đình rất tốt đẹp, lần này lại thêm Thảm Viện Lê nên bà Liễu cũng xem như bám đợc vào Thảm gia, nửa chính thức bước vào giới của họ.

Thực ra Ninh Tranh và Thảm Viện Tử làm tiệc đính hôn hơi gấp, Vụ Mang Mang nghe đợc tin từ Lộ Thanh Thanh.

Ninh Tranh luôn không chịu đính hôn, mà Thảm Viện Tử lần này ra tối hậu thư nếu Ninh Tranh không chịu đính hôn thì cô ta sẽ lập tức đính hôn với Cố Hoành Đạo, lý do là phụ nữ lớn tuổi mà sinh con sẽ rất nguy hiểm.

“Nguy hiểm gì? Chẳng qua là cơ thể hồi phục chậm thôi.” Lộ Thanh Thanh nói.

Mà Vụ Mang Mang lại cảm thấy cái tên Cố Hoành Đạo này hơi quen quen, nghĩ mãi mới nhớ ra, Cố tiên sinh chính là nhân sĩ tinh anh đã nhờ cô làm bạn gái cùng tham gia bữa tiệc thương vụ.

Nhưng Vụ Mang Mang vẫn giả ngây: “Cố Hoành Đạo là ai?”

“Ồ, không phải người thành phố này, nhưng gần đây muốn bắt tay làm về mảng xây dựng nhà dưỡng lão ở đây, anh ta là bạn học của Ninh Tranh.” Lộ Thanh Thanh nói.

Anh chàng đào hoa bị cấm sừng, đối phương còn là bạn học, đúng là buồn cười quá, Vụ Mang Mang không nhịn đợc cười thành tiếng, “Tiếc nhỉ, sau cùng mà Thảm Viện Tử chọn Cố Hoành Đạo mới gọi là ác.”

Lộ Thanh Thanh bĩu môi, “Cố Hoành Đạo cũng chẳng tốt lành gì, anh ta vốn có vị hôn thê rồi, ai ngờ Thảm Viện Tử liếc mắt đưa tình một cái là anh ta đã lon ton chạy theo, đá luôn vị hôn thê đi. Bây giờ xem ra trộm gà không đợc còn mất luôn nắm thóc.”

Vụ Mang Mang phải cảm thán, “Giới của họ loạn thật đó.”